

Ensam i timmerkojan (1955)

Av Rikard Sjödin

Jag är ensam som förr i min ensliga skog,
och timmer jag kör varje dag,
ty skogsarbete det är nu mitt knog,
och slit är min självskrivna lag.

Jag är gammal och sliten och stelbent och slut,
och min häst är precis lika dan,
ty massor av timmer vi har släpat ut,
och så troget vi slet för varann.

Jag for fram som en dåre i meterdjup snö,
och hästen han frusta' och drog,
ej heller jag vila' vid snöslask och tö,
jag var envis och seg i mitt knog.

Jag bor ensam i kojan på enslingens vis,
jag har gjort det i flera år,
själv jag lagar min mat vid min sotiga spis
och kokar min kaffetår.

Jag fördriver ej kvällen med flickor och vin
eller störs utav käringgnäll,
ej störs jag av kompisars gapiga skrin,
det är frid i mitt ensliga tjäll.

Jag kan vila en stund, jag kan drömma ett tag,
jag kan låta min tanke stå still,
jag kan vakna till liv, jag kan tänka ett slag,
jag kan skriva min dikt om jag vill.

I mina tankar jag talar med vänner jag mött
i mitt liv sedan ungdomens vår,
fastän många utav dem för länge sen dött,
ja, det händer jag torkar en tår.

Men nu skymtar min skogsjobbarbana sitt slut,
jag är gammal och värken är svår,
av samma orsak har min häst tjänat ut,
jag skall skjuta han, när det blir vår.

Men lever jag längre så händer det nog
att jag söker mig hit igen
för att drömma nåt dygn i min ensliga skog
och sakna mitt slit och min fyrbente ärlige vän.